

УЧЕНИЧЕСКО ТВОРЧЕСТВО

Училището въ махала Стария Кръвеник — Севлиево

БУРЯ ВЪ БАЛКАНА

Съмна се. Птичките се над-
пъваха по околните дървета
и уповаха съ своята омайна
пъсен.

Решили бяхме съ по малко-
то си братче и баба Дими-
трица да изкараме овцетъ и
козитъ нагоре изъ Балкана.
Тръгнахме. Слънцето изгръ-
ваше и разпръскваше огнени-
тъ си лъчи, които се плъзга-
ха по оросенитъ ливади тукъ-
тамъ край рѣката. Росата
блестеше като разпръснати
сълзи изъ тревата. На души-
тъ ни беше леко и приятно.
Неусетно се отдѣлихме по
рѣката и поехме нагоре изъ
стрѣмнитъ изъ грѣстени-
кия долъ. Така, ние продъл-
жаваме изкачването си наго-
ре, като се радвахме на бал-
канскитъ красоти, а стадото
— на сочната трева. Настана
обѣдъ. Излѣзохме на Зелени-
ковската поляна. Следъ като
си поотпочинахме хубаво,
освежени отъ лекия и при-
ятенъ балкански въздухъ, ние
насъдахме да обѣдваме. Поч-
на да духа лекъ вѣтрецъ. Го-
рата зашумѣ. Зададоха се и
гъсти черни облачета. Небе-
то бързо се замрежи отъ си-
вооловени облаци. Балканътъ
изведнѣжъ зарева и се затре-
се. Заогъваха се и запрещѣха
вѣковнитъ джбове.

Буря забесува съ всичката
си яростъ. Изплашихме се
твърде много. Прибрахме вед-
нага стадата и ги подкарахме
къмъ Суходола. Закапаха
едри капки дъждъ, и ние се

принудихме да се спремъ. Съ-
брахме добитъка подъ едно
големо дърво, а ние
отидохме подъ друго
и зачакахме. Дъждътъ
се усили. Западаха и зърна
градъ. Земята скоро се блѣна.
Балканътъ непрекъснато ре-
ваше. Углушителни грѣмоте-
вици цепѣха въздуха. Обвзе-
ти отъ страхъ и ужасъ, ние
се свивахме подъ дървото,
безъ да смѣемъ да продума-
ме. Предчувствахме, че
страшната стихия скоро и
насъ ще обхване. И, ето че
изведнѣжъ нѣщо блѣсна
услѣпително предъ насъ.
Ушитъ ни писнаха. Когато се
свѣстихме, разбрахме, че грѣ-
мотевица ни отхвърлила на
нѣколко метра отъ бука. Сла-
ва Богу, спасихме се по чудо.
Но какъвъ ужасъ ни обвзе,
когато погледнахме овцетъ!
— Седемъ-осемъ мъртви на
земята. А овчарското куче
край тѣхъ влачеше преднитъ
си крака и жално пишѣше.
Не мина половинъ часъ, и
бурята престана. Балканътъ
поутихна. Съ свити отъ упла-
ха и мжка сърдца потеглихме
обратно назадъ.

Страшна е, много е страш-
на бурята въ Балканъ. И
днесъ, една година следъ
случката, като си спомня за
тая стихия, азъ казвамъ: кой-
кото е дивна красотата на
Балкана, толкова е страхотна
и яростна неговата стихия.

Трифонъ Стефановъ,
уч. II кл. с. Стокитъ

цайлилъ. Акифъ закопалъ за
едно съ своя конь. Не много
дълбоко търнокопѣтъ му уда-
рилъ прѣстения конецъ. Вод-
ната струйка опръскала очи-
тъ му. За трети пътъ проиг-
рала усмивка по строгия му
погледъ. Водата била отбита
и крепостъта за три дни прев-
зета. И до днесъ изворътъ се
нарича „Акифъ кледенецъ.“
Студенъ, като студената ус-
мивка на османлията. Така
паднала Градница подъ тур-
цитъ. Бързо я населили тѣ и
до освобождението е била са-
мо турска. Цѣли петъ вѣка тур-
цитъ отъ Анадола сж се хра-
нили отъ нейната благодатна
земя. Цѣли петъ вѣка сж се
топлили отъ нейнитъ девстве-
ни гори. Зората на освобожд-
дението ги подгонила и като
пилци се разбѣгали по вси
страни. После била населена
отъ чисти балканджии, наре-
чени горали отъ Кръвеникъ,
Столтътъ и Млъчево. Днесъ
броятъ къмъ 2,200 души, тол-
кова много, че земята откѣз-
ва вече всички да храни и
затова мнозина търсятъ печа-
ло по чужди земи: Югосла-
вия и Унгария. Днесъ селото

ни има много хубаво учили-
ще, строено въ 1924 година
презъ времето на най-добри-
ятъ ни и старъ учителъ, днесъ
покойникъ, Йонко Ханевъ. Въ
него се помѣщава и земедел-
ското училище. Ветеринарна-
та ни лѣчебница е второ укра-
шение, съ което можемъ да се
гордѣемъ.

Населението ни се занима-
ва изключително съ земедел-
ство, скотовѣдство и овошар-
ство. Но имаме и много има-
няри, които търсятъ скрити-
тъ съкровища на незначайния
боляринъ. Броятъ казватъ, два
катъра чисто злато и петъ ка-
зана чисто сребро на „Казан-
жийската“ лжка. Всѣки камъкъ
и бучка прѣстъ сж обър-
нали по тия мѣста, за да ги
търсятъ. Ако ги намѣрятъ,
казватъ тѣ, желѣзница ще ни
прѣкаратъ, та и ние да се свър-
жемъ съ желѣзо на Божия
свѣтъ. Ехъ, тогава чакъ ще
има много работи да ви раз-
правямъ за моето родно село!

Житенъ Класъ

Изъ Стара Планина

Миналата година азъ и нѣ-
колко възрастни мои другари,
решихме да отидемъ изъ Ста-
ра планина. Сутринтъ се съ-
брахме и тръгнахме. Радост-
но вървѣхме и приближава-
хме политъ на Балкана. Следъ
нѣколко часа уморително вър-
вене нагазихме бѣ гората. Тя
бѣше облѣчена съ зелена пре-
мѣна. Изъ нея пълзѣха безъ
брой много насѣкоми. Възду-
хътъ бѣше чистъ, приятенъ
за дишане. Високо въ него
се виеха орли, пѣяха чучули-
ги, крещѣха соколи, прехвърк-
ваха ластовички, врабчета же-
рави и други. Предъ насъ, ка-
то змия, лжкатушеха поточета,
които скачаха отъ стрѣмнини-
тъ, сякашъ пѣятъ, пѣятъ. Из-
правяха се предъ насъ висо-
ки скали. Следъ дълго пъту-
ване ние стигнахме на единъ
отъ най-високитъ върхове на
Стара-планина. Дойде пладне.
Седнахме да обѣдваме при ед-
но студено изворче. Следъ
като се нахранихме, ние си
тръгнахме. Задуха силенъ вѣ-
теръ. Мрачни облаци забули-
ха небето. Загърмѣ. Завалѣ
силенъ дъждъ. Ние се свихме
подъ единъ клонестъ джбъ и
чакахме да пристане, но на-
праздно. Поточетата станаха
големии и страшни за минава-
не. Взе да се стѣмнява. Мѣс-
тото бѣше зловещо и страш-
но, но нѣмаше, какво да се
прави. Да вървимъ по ната-
тъкъ бѣше немислимо. Накла-
дохме буенъ огънь и насѣдах-
ме около него. Веселитъ пла-
мъчета, освѣтляваха лицата
ни. Балканскитъ вѣтеръ вѣ-
ше сърдито. Вечеряхме съ го-
лемъ веселба. Радостни глъч-
ки изпълниха затихналата
нощъ. Въздухътъ бѣше напо-
енъ съ ароматъ на безброй
много горски цвѣта. Звездитъ
ярко горѣха на небосвода.
Наоколо бѣше тихо, тържест-
вено. Нѣкъде изъ
гъстия лесъ се раздаде нѣка-
къвъ тжовненъ, плачовненъ
викъ; той се повтаря, потрѣта
и се обърна на жална въз-
дишка на нѣкой умирающъ
страдалецъ. Разговоритъ поч-
наха да утихватъ. Всички за-
спяхме.

На сутринтъ ние си тръг-
нахме, пакъ весели, както по
напредъ. Всички бѣхме довол-
ни отъ тази разходка. Азъ
никога нѣма да я забравя.

Йонко Миховъ Йонковъ
III. кл., с. Кръвеникъ

Хубавъ свѣтъ

Какъ е хубавъ тоя свѣтъ!
Колко щедро е надарилъ Богъ
природата! Гледашъ и се очуд-
вашъ! Градинитъ, обкичени
съ цвѣтове, те мамятъ отда-
лечъ. Зеленитъ ниви, подух-
вани отъ слабиятъ пролѣтенъ
вѣтрецъ, се люлѣятъ като раз-
вънлувано зелено море. Тамъ
нѣкъде въ гората поточето
пѣе своята вѣчна пъсенъ, а
близо до него, сгушенъ въ
храсталака, славейтъ извива
звънливиятъ си и крѣшенъ
гласъ. Ранобудниятъ орачъ
бразди рохкавата земя, а слад-
копйната чучулига, издигна-
ла се високо, го весели.

Хубаво е човѣкъ да живѣе
близо до природата и да ѝ
се радва.

О, природо, колко хубава
си ти!

Милка Атанасова
уч. II. отд. с. Добромирна

Основнитъ училища въ града представиха четири пкти фееричната оперета „Гор-
скиятъ Злодей“ съ завиденъ успѣхъ. Игра и облекло извикаха общъ възторгъ. Гор-
нитъ снимки представятъ: Д. Тасева въ ролята на „Горскитъ злодей“, която ролъ
изнесе съ една артистичностъ благодарение на природнитъ си дарования, и П. Яки-
мова въ ролята на „Горската царица“ изнесена сжко съ дълбоко проникване и на-
живяване. Всички деца участвуващи дадохъ по-вече отъ колкото се очакваше. Пу-
бликата ги възнагради съ добро посещение и възторжени похвали.

Четата на Хр. Ботевъ минава Дунава

Чудесно хубавъ майски день,
Въ небето слънцето гори.
Дунавътъ шуми замисленъ,
Шумятъ му златнитъ вълни.
Въ парахода чета пѣе,
Звънлятъ и остри ножове,
Знамето се тамо вѣе,
Очаква страшни боеве.
На югъ се вижда вече брѣгътъ,
Селото малко се чертай . . .
На всички мислитъ летятъ
Изъ родния поробенъ край.
И слѣзоха съсъ пѣсни пакъ,
На башината си земя.
И Ботевъ, първия юнакъ
Тогава просълзенъ казъ:
— Момчета, колѣнечете!
Цѣлунете тази земя!
Скоро тука, запомнете
Ще да грѣине свободата!
Тодоръ Петровъ, III. кл.

ПИЯНИЦА

Минчо се напи веднажъ,
тъкмо бѣ вальо дъждъ —
и извика катъ пждаръ:
— Азъ съмъ генералъ!
Чу довара тазъ похвала
и го блѣсна като хала.
Зачерви се като ракъ —
предъ очитъ му е мракъ
Кара се съ тозъ що зърна,
но въ локвата се обърна.
И зацапа като свиня
въвъ рѣдката тиня.
Насѣбраха се децата,
хубаво му се насмѣха!

Пенчо Р. Кулековъ
I. кл. с. Хирево

ПОДАРЪЦИ

Една заранъ отидохъ на свиваше при тая мисль.
училище. Учителътъ ни съобща, че
Монитъ другари изведнѣжъ подарѣцитъ ще се раздаватъ
извикаха радостно: „Подаръ- по жребие въ понедѣлникъ
цитъ, подарѣцитъ!“ Азъ се за- следъ обѣдъ. Съ нетърпение
чудихъ, какви сж тѣзи пода- дочкахъ този день.
ръци. Отидохъ въ коридора. Ето дойде и той. Отидохъ
Тамъ учителътъ се разгова- си на обѣдъ. Хлѣбъ не ми
ряше съ ученицитъ. Разбрахъ, се ядѣше. Все куклата ми
че сж изпратени отъ Америка бѣ въ ума. Тръгнахъ отъ кж-
подарѣци за насъ. Подиръ щии, но изъ пжтя като че ли
малко учителътъ дойде съ земята ми пареше. Щомъ
две кутии въ ржце. Вжтре стигнахъ въ училището,
бѣха подарѣцитъ. Почнахме узнахъ, че куклата се е пад-
да ги разглеждаме. Имаше нала на единъ нашъ другаръ.
много хубави нѣщо, но най- Каква мжка ме обхвана! Взе-
много ми се хареса една го- махъ едно билетче и видѣхъ,
лѣма кукла. че печеля въртилежка. Ядос-
— Ехъ, да ми се падне вахъ се.
тази хубава кукла! — мислѣхъ Що да се прави? Безъ кж-
си азъ. — Колко ли ще си сметъ съмъ се родила!
играя съ нея! Ами, ако не ми С. Хр. Парашкевова,
се падне? Сърдцето ми се уч. I кл. с. Агато

ПРОЛѢТЪ

Вѣтрецъ пролѣтенъ повѣва
клони разлюлява,
а на клонче ластовичка
кацнала самичка.

Гледа тя полето красно
и небето ясно,
вѣтрецътъ ѝ тихо шѣпне
тя радостно трѣпне.

Скачатъ агъндата бѣли
слънча пакъ видѣли,
а овчаръ съ кавалъ имъ свири
отъ скали, баири.

Ето щъркътъ дългокраки
долетѣ пакъ тука,
пролѣтъ кукувичка прати
радостно да кука.

Димо Ивановъ
уч. II. кл. с. Душево

ПРОСЯКИНЯ

Води си бистри лѣй Росица
и чудна, чудна пъсенъ пѣй.
Край моста спрѣла сиротница,
а вѣтерътъ ѝ брули, вѣй.

— „О братя мене съжалете,
останахъ самъ сама въ свѣта,
и левче моля ме дарете,
азъ съмъ добружанка клета...“

Мжка ми румъни запрѣха
и не се върна нивга вечъ,
децъ ми мили две умрѣха,
а ази скитамъ тукъ далечъ! . . .“

Води си бистри лѣй Росица,
тя чудна, чудна пъсенъ пѣй,
край моста спрѣла сиротница,
а вѣтерътъ пѣкъ вѣй ли вѣй.

Ученикъ